Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 8. září 2016 [1]

Věc C-348/15

Stadt Wiener Neustadt

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr, Rakousko)]

„Politika životního prostředí — Směrnice 85/337/EHS ve znění směrnice 97/11/ES — Posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí — Oblast působnosti — Právní úprava členského státu pro hojení pravomocného povolení i přes chybějící posouzení vlivů na životní prostředí — Právní jistota a ochrana legitimního očekávání“

I – Úvod

1. Více řízení týkajících se Rakouska ukázalo, že v tomto členském státu při používání směrnice o posuzování vlivů [některých veřejných a soukromých záměrů] na životní prostředí [2] existovaly [3] alespoň v minulosti velké potíže. Je namístě se obávat, že mnoho záměrů, u kterých bylo třeba provést posouzení vlivů na životní prostředí podle této směrnice, bylo uskutečněno bez takového posouzení.

2. Projednávané řízení o předběžné otázce se týká právní úpravy, jejímž předmětem jsou důsledky takového porušení směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle ní se považuje záměr za povolený v souladu s rakouskými prováděcími ustanoveními, pokud od povolení, které bylo uděleno v rozporu s těmito ustanoveními, uplynuly tři roky. Tato lhůta vymezuje současně oprávnění příslušných orgánů zrušit povolení vydané v rozporu s rakouskými právními úpravami.

3. Je tedy třeba objasnit, do jaké míry je taková fikce legálního povolení slučitelná s unijním právem. Rozhodnutí Soudního dvora může mít výrazné praktické účinky v Rakousku, ale i v jiných členských státech.

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Dnes směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. 2011, L 26, s. 1), naposledy změněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/52/EU ze dne 16. dubna 2014 (Úř. věst. 2014, L 124, s. 1).

3 — Viz například rozsudky ze dne 14. března 2013, Leth (C-420/11, EU:C:2013:166), ze dne 21. března 2013, Salzburger Flughafen (C-244/12, EU:C:2013:203), ze dne 11. února 2015, Marktgemeinde Straßwalchen a další (C-531/13, EU:C:2015:79) jakož i ze dne 16. dubna 2015, Gruber (C-570/13, EU:C:2015:231).

II – **Právní rámec**

A – *Unijní právo*

4. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se vztahuje na výjimku z povinnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí, která byla stanovena nejprve v čl. 1 odst. 5[4], později v čl. 1 odst. 4[5] směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí:

„Tato směrnice se nevztahuje na záměry, jejichž jednotlivé části jsou přijímány zvláštními vnitrostátními právními předpisy, protože cílů této směrnice, včetně cílů týkajících se poskytování informací, se dosahuje prostřednictvím zákonodárného procesu.“

5. S malými změnami lze toto ustanovení nyní nalézt v čl. 2 odst. 5 směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí.

6. Kromě toho je možno poukázat na základní povinnost čl. 2 odst. 1 směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí, která nebyla dotčena uvedenými zněními směrnice:

„Členské státy přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění, aby před vydáním povolení musely záměry, které mohou mít významný vliv na životní prostředí mimo jiné v důsledku své povahy, rozsahu nebo umístění, získat povolení a posouzení z hlediska jejich vlivů. […]“

B – *Rakouské právní předpisy*

7. V projednávaném řízení mají význam dvě ustanovení rakouského Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí, dále jen „UVP-G z roku 2000“) ve znění z roku 2009, které se použije na případ stížnosti. Ustanovení § 3 odst. 6 obsahuje prekluzivní lhůtu pro zrušení povolení, která byla vydána bez nezbytného posouzení vlivů na životní prostředí:

„Před ukončením posuzování vlivů na životní prostředí nebo posouzení jednotlivého případu nesmí být pro záměry podléhající posouzení podle odst. 1, 2 nebo 4 udělena povolení a oznámení učiněná podle správních předpisů nemají před ukončením posuzování vlivů na životní prostředí právní účinek. Povolení udělená v rozporu s tímto ustanovením může příslušný orgán podle § 39 odst. 3 ve lhůtě tří let prohlásit za neplatná.“

8. Ustanovení § 46 odst. 20 bod 4 UVP-G z roku 2000 obsahuje fikci povolení pro starší záměry, která navazuje na § 3 odst. 6:

„Záměry, jejichž povolení v době vstupu spolkového zákona (Bundesgesetz) BGBl. I č. 87/2009 v platnost již nepodléhá hrozbě neplatnosti podle § 3 odst. 6, se považují za povolené podle tohoto spolkového zákona.“

4 — Směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (Úř. věst. 1985, L 175, s. 40; Zvl. vyd. 15/01, s. 248), ve znění směrnice Rady 97/11/ES ze dne 3. března 1997 (Úř. věst. 1997, L 73, s. 5; Zvl. vyd. 15/03, s. 151).

5 — Původní znění směrnice 2011/92.

III – **Skutkový stav a žádost o rozhodnutí o předběžné otázce**

9. A.S.A. Abfall Service AG (dále jen „ASA Abfall“) provozuje podle spisu ve městě Wiener Neustadt chemicko-fyzikální zařízení pro zpracování nebezpečných odpadů, transferovou stanici pro odpady, jakož i zařízení na výrobu palivových náhražek, které je jako jediné předmětem tohoto řízení.

10. Podle žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jsou v naposledy uvedeném zařízení v podstatě ve více procesních krocích rozmělňovány odpady z plastů až do okamžiku vzniku průmyslově nahraditelné palivové náhražky, která se prodává zejména v cementárenském průmyslu; v zařízení tedy dochází k fyzikálnímu zpracování odpadů, které nejsou nebezpečné.

11. Zařízení disponuje jednotlivými hmotněprávními povoleními, tedy živnostenskými povoleními pro provozní zařízení od starosty města Wiener Neustadt z let 1986 a 1993; povoleno bylo tehdy zpracování kapacity 9 990 tun za rok. Dne 10. prosince 2002 udělil zemský hejtman Dolního Rakouska povolení podle předpisů odpadového hospodářství pro rozšíření zařízení na maximálně 34 000 tun za rok. Stanovení maximálního množství zpracovávaných tun za den není v tomto rozhodnutí obsaženo. Toto zařízení nedisponuje povolením podle UVP-G z roku 2000, který v Rakousku upravuje posuzování vlivů na životní prostředí.

12. Podle závěrů ve vnitrostátním řízení by mělo být zvýšení kapacity dosaženo přestavbou existující linky, jakož i zřízením další zpracovací linky. V současnosti je vyráběno asi 17 000 až 21 000 tun za rok, čímž není povolená kapacita vyčerpána. Je to způsobeno tím, že tímto rozhodnutím povolená druhá zpracovací linka nebyla dosud realizována.

13. Pravomocné rozhodnutí ze dne 10. prosince 2002 již nepodléhalo dne 19. srpna 2009, okamžiku nabytí účinnosti novely UVP-G z roku 2009, hrozbě neplatnosti podle § 3 odst. 6 UVP-G z roku 2000. Podle tohoto ustanovení bylo možné ve lhůtě tří let prohlásit za neplatná povolení pro záměry podléhající povinnosti posuzování vlivů na životní prostředí na základě zvláštních zákonů, která byla udělena místo povolení podle UVP-G z roku 2000.

14. Dolnorakouský zástupce ve věcech životního prostředí navrhoval dopisem ze dne 30. dubna 2014, aby Dolnorakouská zemská vláda určila, zda zařízení, činnosti a opatření ASA Abfall ve městě Wiener Neustadt jak samostatně, nebo i společně naplňují skutkovou podstatu podle UVP-G z roku 2000, a zda tudíž existuje povinnost k provedení posouzení vlivů na životní prostředí.

15. Rozhodnutím ze dne 27. června 2014 určila Dolnorakouská zemská vláda, že zařízení na výrobu palivových náhražek nepodléhá povinnosti k provedení posouzení vlivů na životní prostředí. Toto bylo odůvodněno mimo jiné ustanovením § 46 odst. 20 bodu 4 UVP-G z roku 2000, podle kterého se stará zařízení po uplynutí lhůty tří let podle § 3 odst. 6 UVP-G z roku 2000 považují za schválená podle UVP-G z roku 2000.

16. Proti tomuto rozhodnutí podalo město Wiener Neustadt stížnost. Poté, co byla v prvním stupni zamítnuta, je nyní projednáván opravný prostředek města Wiener Neustadt u Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr). Tento soud pokládá Soudnímu dvoru následující otázku:

„Brání unijní právo, zejména nové znění směrnice o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, zejména její čl. 1 odst. 4, resp. dřívější znění této směrnice, zejména její čl. 1 odst. 5, vnitrostátnímu právnímu předpisu, podle kterého se záměry, které podléhaly povinnosti posouzení vlivů na životní prostředí, ale nedisponovaly povolením podle vnitrostátního zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nýbrž jen povoleními podle jednotlivých hmotněprávních zákonů (např. zákon o hospodaření s odpady), která dne 19. srpna 2009 (nabytí

účinnosti novely UVP-G z roku 2009) již nebylo možné z důvodu uplynutí lhůty tří let stanovené ve vnitrostátním právu (§ 3 odst. 6 UVP-G z roku 2000) prohlásit za neplatná, považují za záměry povolené podle UVP-G z roku 2000, nebo je takováto právní úprava v souladu se zásadami právní jistoty a ochrany legitimního očekávání zakotvenými v unijním právu?“

17. Město Wiener Neustadt, A.S.A. Abfall Service AG, jakož i Evropská komise podaly písemná vyjádření.

IV – **Právní posouzení**

18. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká otázky, do jaké míry je slučitelné se směrnicí o posuzování vlivů na životní prostředí, aby absence požadovaného posouzení vlivů na životní prostředí byla zhojena zákonnou fikcí, že záměr byl povolen v souladu s právními úpravami k provedení směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí.

19. Otázky, zda sporné zařízení na zpracování odpadu by bývalo potřebovalo posouzení vlivů na životní prostředí[6] nebo zda všechny požadavky takového posouzení byly splněny již v jiném postupu[7], naproti tomu nejsou předmětem žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

20. K zodpovězení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je třeba nejprve identifikovat použitelné znění směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí (k tomu bod A), pak se zabývat základní povinností provést posouzení vlivů na životní prostředí (bod B), následně v otázce výslovně uvedeným ustanovením o povolení záměrů prostřednictvím zákonů, dříve čl. 1 odst. 4, resp. 5, dnes čl. 2 odst. 5 směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí (k tomu bod C) a konečně zásadou efektivity, která je vodítkem praktického provedení unijněprávních povinností (k tomu bod D).

A – *K rozhodnému znění směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí*

21. Sporný návrh na určení byl podán v roce 2014 a konečné rozhodnutí zřejmě nemůže být přijato před rokem 2017. Nicméně je třeba posoudit povinnost provést posouzení vlivů na životní prostředí na základě ustanovení, která byla použitelná na příslušné povolení. V tomto ohledu přichází v úvahu výlučně povolení rozšíření kapacity dne 10. prosince 2002, protože ostatní povolení byla udělena před tím, než Rakousko přistoupilo k Unii.

22. Dne 10. prosince 2002 byla platná směrnice 85/337 ve znění směrnice 97/11. Podle čl. 3 odst. 2 naposledy uvedené směrnice bylo třeba použít její změny na žádosti o povolení, které byly podány od 14. března 1999.

23. Vzhledem k tomu, že ASA Abfall požádala o povolení ze dne 10. prosince 2002 dne 17. června 2002[8], je tím třeba použít směrnici 85/337 ve znění směrnice 97/11.

6 — K tomu viz rozsudek ze dne 23. listopadu 2006, Komise v. Itálie (C-486/04 [Massafra], EU:C:2006:732, body 40 a násl.)

7 — Viz stanovisko, které jsem přednesla ve věci Gruber (C-570/13, Sb. rozh., EU:C:2014:2374, body 55 až 59).

8 — Strana 12 rozhodnutí ze dne 10. prosince 2002 (příloha k podání ASA Abfall).

B – *K povinnosti provést posouzení*

24. Výchozím bodem pro zodpovězení předběžné otázky musí být čl. 2 odst. 1 směrnice o posuzování vlivů [některých veřejných a soukromých záměrů] na životní prostředí. Podle něj členské státy přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění, aby před vydáním povolení byly záměry, které mohou mít významný vliv na životní prostředí mimo jiné v důsledku své povahy, rozsahu nebo umístění, posouzeny z hlediska jejich vlivů.

25. Soudní dvůr tedy již rozhodl, že je věcí příslušných orgánů členského státu, aby v rámci svých pravomocí přijaly všechna nezbytná obecná nebo zvláštní opatření, aby záměry byly posouzeny z hlediska, zda je u nich třeba se obávat výrazných vlivů na životní prostředí, a tak v případě kladné odpovědi tyto vlivy na životní prostředí posoudit. Omezeno zásadou procesní autonomie členských států, jsou takovými opatřeními například zrušení nebo pozastavení již uděleného povolení za účelem, aby bylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí sporného záměru ve smyslu směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí[9].

26. Fikce povolení stanovená v rakouských právních předpisech by mohla způsobit, že záměry povolené v rozporu se směrnicí o posuzování vlivů na životní prostředí se vůbec neposoudí. V důsledku toho je třeba přezkoumat, zda lze zákonnou fikci založit na výjimkách z povinnosti provést posouzení.

C – *K výjimkám z povinnosti provést posouzení*

27. Jak již naznačuje žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – a zdůrazňují město Wiener Neustadt, jakož i Komise – zákonná fikce povolení neznámého počtu záměrů, které potřebují posouzení vlivů na životní prostředí, nemůže být založena na výjimce pro povolení jednotlivých záměrů přijatých právními předpisy, která byla dříve stanovena v čl. 1 odst. 5 směrnice o posuzování vlivů [některých veřejných a soukromých záměrů] na životní prostředí (později čl. 1 odst. 4, dnes po změnách čl. 2 odst. 5).

28. K použití této výjimky totiž musí být záměr zaprvé povolen zvláštním právním předpisem; zadruhé Soudní dvůr rozhodl, že cílů směrnice, včetně cíle poskytovat informace, *musí* být dosaženo prostřednictvím zákonodárného procesu[10]. Tato druhá podmínka byla sice již stanovena v čl. 1 odst. 4, respektive 5 dříve platných znění směrnice, v nejnovějším znění relevantního ustanovení, čl. 2 odst. 5 dnes platné směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí je však vyjádřena výrazněji.

29. Fikce povolení záměrů stanovená v Rakousku zákonem byla naproti tomu vydána, aniž byly dotčené záměry nebo jejich vlivy na životní prostředí konkrétně vůbec známy, natož aby bylo realizováno jejich posouzení. V souladu s tím se nejedná ani o zvláštní zákon, který povolil určité záměry, ani nebylo dosaženo cílů směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí v zákonodárném procesu.

30. To ovšem nelze chápat v tom smyslu, že výjimka pro povolení záměrů prostřednictvím právních předpisů by bránila zákonné fikci povolení. Toto ustanovení spíše pouze neobsahuje žádnou právní úpravu o zákonné fikci povolení záměrů, které by vyžadovaly posouzení vlivů na životní prostředí.

31. Pro úplnost je třeba poukázat na to, že pro ostatní výjimky stanovené ve směrnici o posuzování vlivů na životní prostředí platí totéž: Nejsou relevantní, neobsahují však ani žádnou právní úpravu o zákonné fikci povolení.

9 — Rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Wells (C-201/02, EU:C:2004:12, bod 65).

10 — Rozsudek ze dne 16. února 2012, Solvay a další (C-182/10, EU:C:2012:82, bod 31 a v něm citovaná judikatura).

D – *K zásadě efektivity*

32. Je ovšem třeba připomenout, že již [11] zmíněná povinnost zrušit nebo pozastavit platná povolení, která byla udělena bez posouzení vlivů na životní prostředí, je omezena zásadou procesní autonomie členských států [12].

33. Podle této zásady jsou podrobnosti řízení v každém případě v rozsahu, ve kterém nejsou upraveny unijním právem, věcí vnitrostátního právního řádu každého členského státu. Nesmějí však být méně příznivé než ty, které se týkají obdobných situací na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti) a nesmějí v praxi znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) [13].

34. Porušení zásady rovnocennosti není v projednávaném případě patrné.

1. K dodatečné legalizaci (zhojení) porušení

35. Pokud jde o zásadu efektivity, unijní právo sice nebrání tomu, aby použitelná vnitrostátní pravidla v určitých případech umožnila zhojit nedostatky určitých operací nebo aktů, které jsou z hlediska tohoto práva stiženy vadami. Taková možnost však smí být přiznána jen tehdy, když dotyčné osobě neposkytne příležitost, jak obejít pravidla unijního práva nebo jak se zbavit povinnosti je uplatnit, a když zůstane výjimečná [14].

36. Aniž by bylo nutné blíže prozkoumat, jaké „určité případy“ by mohly odůvodnit legalizaci nebo zda existuje nebezpečí obcházení, lze konstatovat, že fikce povolení stanovená v rakouských právních předpisech v každém případě není výjimkou.

37. Fikce se týká v zásadě uzavřeného okruhu záměrů, a to záměrů, které byly povoleny více než tři roky před vstupem právní úpravy o fikci v platnost. Přesto je nejasné, jaké záměry skutečně využívají této právní úpravy, protože byly povoleny bez posouzení vlivů na životní prostředí, ačkoli toto posouzení bylo nezbytné. Aby toto bylo objasněno, musely by být prozkoumány všechny záměry, které byly během sporného období v Rakousku povoleny a mohly by spadat do oblasti působnosti směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí, avšak nedošlo k posouzení jejich vlivů na životní prostředí.

38. Soudní dvůr ostatně nedávno zdůraznil v souvislosti se směrnicí o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí [15], která vykazuje mnoho podobností se směrnicí o posuzování vlivů na životní prostředí, že dokonce přechodné zachování plánů a programů, které byly přijaty v rozporu s prvně uvedenou směrnicí, podléhá v každém případě posouzení dle konkrétního případu a dalším přísným podmínkám [16]. Na základě struktury právní úpravy zákonné fikce povolení však nelze předpokládat posouzení konkrétního případu.

11 — Viz výše bod 25.

12 — Rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Wells (C-201/02, EU:C:2004:12, bod 65).

13 — Viz např. rozsudky ze dne 7. ledna 2004, Wells (C-201/02, EU:C:2004:12, bod 67), a ze dne 6. října 2015, Târșia (C-69/14, EU:C:2015:662, body 26 a 27).

14 — Rozsudky ze dne 3. července 2008, Komise v. Irsko (C-215/06, EU:C:2008:380, bod 57), jakož i ze dne 15. ledna 2013, Križan a další (C-416/10, EU:C:2013:8, bod 87).

15 — Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES ze dne 27. června 2001 (Úř. věst. 2001, L 197, s. 30; Zvl. vyd. 15/06, s. 157).

16 — Rozsudek ze dne 28. července 2016, Association France Nature Environnement (C-379/15, EU:C:2016:603, zejména bod 43).

2. K přípustnosti prekluzivních lhůt

39. Z toho však nevyplývá, že povolení udělená bez posouzení vlivů záměrů na životní prostředí, tak kde by bylo takové posouzení nutné, musejí být bez výjimky zrušena nebo pozastavena, aby bylo umožněno toto posouzení. Spíše je s unijním právem slučitelné stanovení přiměřených prekluzivních lhůt pro podávání žalob, což je podle ustálené judikatury v zájmu právní jistoty, která chrání zároveň jednotlivce a orgány. Takové lhůty totiž v zásadě nesmějí prakticky znemožňovat nebo nadměrně ztěžovat výkon práv přiznaných unijním právem [17]; jsou tedy slučitelné se zásadou efektivity.

40. Lhůta tří let pro zrušení povolení, které bylo uděleno bez požadovaného posouzení vlivů na životní prostředí, se zdá v tomto ohledu přiměřená, dokonce velkorysá, pokud dotčené osoby – jako v původním sporu město Wiener Neustadt – o povolení věděly nebo měly vědět [18].

41. Směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí a zásada efektivity tím nebrání v zájmu právní jistoty vnitrostátní právní úpravě, která vylučuje, aby příslušné orgány prohlásily za neplatné povolení záměru, které bylo uděleno v rozporu s touto směrnicí, pokud od tohoto povolení uplynuly tři roky.

3. K dalším existujícím povinnostem podle směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí

42. Přiměřená prekluzivní lhůta pro napadení povolení však neznamená, že lze předpokládat, že toto povolení bylo uděleno v souladu s požadavky směrnice o posuzování vlivů [na životní prostředí]. To se ukazuje již v tom, že Soudní dvůr rozlišuje mezi jen výjimečně povolenou legalizací povolení a přiměřenými prekluzivními lhůtami, které nemají povahu výjimky. Toto rozlišování má rovněž praktické důsledky, neboť v souvislosti se sporným záměrem mohou přes prekluzivní lhůtu existovat další povinnosti podle směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí.

43. Soudní dvůr konstatoval takové povinnosti již pro případ, kdyby se ukázalo, že od vstupu směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí v platnost byly v souvislosti se záměrem provedeny fyzické práce nebo zásahy, jež musí být považovány za záměr ve smyslu uvedené směrnice, aniž došlo v dřívější fázi povolovacího řízení k posouzení jejich vlivů na životní prostředí. Příslušné orgány pak musejí zohlednit toto promeškání ve fázi udělení pozdějšího povolení a zajistit užitečný účinek této směrnice tím, že budou dbát na to, aby takovéto posouzení bylo provedeno alespoň v této fázi řízení [19].

44. U sporného zařízení se například nejeví jako vyloučené, že zřízení druhé zpracovací linky již povolené podle předpisů odpadového hospodářství potřebuje ještě stavební povolení. V takovém povolovacím řízení by bylo nutno dodatečně realizovat posouzení vlivů na životní prostředí, pokud bylo původně požadováno.

45. Ani právní jistota, ani důvěra v platnost povolení nebrání povinnosti dodatečně realizovat zmeškané posouzení vlivů na životní prostředí.

17 — Rozsudky ze dne 16. prosince 1976, Rewe-Zentralfinanz a Rewe-Zentral (33/76, EU:C:1976:188, bod 5), ze dne 17. listopadu 1998, Aprile (C-228/96, EU:C:1998:544, bod 19), ze dne 30. června 2011, Meilicke a další (C-262/09, EU:C:2011:438, bod 56), a ze dne 29. října 2015, BBVA (C-8/14, EU:C:2015:731, bod 28).

18 — Viz stanovisko, které jsem přednesla ve věci Lesoochranárske zoskupenie VLK (C-243/15, EU:C:2016:491, bod 108).

19 — Rozsudek ze dne 17. března 2011, Brussels Hoofdstedelijk Gewest a další (C-275/09, Sb. rozh., EU:C:2011:154, bod 37).

46. S posouzením jako takovým totiž nejsou spjaty ani hmotněprávní důsledky týkající se vážení vlivů na životní prostředí s jinými faktory, ani by nebylo zakázáno uskutečnění záměrů, které mohou mít negativní vlivy na životní prostředí[20]. Je sice možno doufat, že identifikace výrazného narušení životního prostředí povede k opatřením, které tomu mají zamezit, nebo k tomu, že se od záměru upustí. Pokud se to však nestane, má posouzení vlivů na životní prostředí stále ještě funkci shromáždit, zdokumentovat a rozšiřovat informace o vlivech na životní prostředí[21].

47. Nevýhody pro provozovatele záměru spočívají hlavně v nákladech na posouzení, přesto by býval musel tuto zátěž snést, pokud by bylo posouzení provedeno k požadované době. Případná důvěra v zamezení této nevýhody v každém případě nepřeváží vůči zájmu veřejnosti, která je záměrem dotčena, aby získala podrobné informace o jeho vlivech na životní prostředí a vyjádřila se k tomu.

48. Závěr navrhovaný v původním řízení, že záměr vyžaduje posouzení vlivů na životní prostředí, by mohlo podpořit dodatečné provedení zmeškaného posouzení vlivů na životní prostředí. Podle takového závěru již totiž není nutné přít se v souvislosti s pozdějším povolovacím řízením o tom, zda práce potřebovaly v minulosti posouzení, které by bylo možno realizovat dodatečně.

49. Naproti tomu je možno se obávat, že zákonná fikce povolení, které je v souladu se směrnicí o posuzování vlivů na životní prostředí, bude chápána tak, že sporné povolení není pouze pravomocné, nýbrž vyhovuje i všem požadavkům směrnice.

50. V důsledku toho je zákonná fikce, že záměr se považuje za povolený v souladu se směrnicí o posuzování vlivů na životní prostředí, pokud od povolení, které bylo uděleno v rozporu se směrnicí, uplynuly tři roky, neslučitelná se směrnicí a zásadou efektivity.

V – **Závěry**

51. Navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) V zájmu právní jistoty nebrání směrnice Rady 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí ve znění směrnice 97/11/ES a zásada efektivity vnitrostátní právní úpravě, která vylučuje, aby příslušné orgány prohlásily za neplatné povolení záměru, které bylo uděleno v rozporu s touto směrnicí, pokud od tohoto povolení uplynula doba tří let.

2) Zákonná fikce, že u záměru se má za to, že je povolen v souladu se směrnicí 85/337 ve znění směrnice 97/11, pokud od povolení, které bylo uděleno v rozporu se směrnicí, uplynula doba tří let, je neslučitelná se směrnicí a zásadou efektivity.“

20 — Rozsudek ze dne 14. března 2013, Leth (C-420/11, EU:C:2013:166, bod 46).

21 — Viz stanovisko, které jsem přednesla ve věci Leth (C-420/11, EU:C:2012:701, body 49 a násl.).